

ŠTĚKSON

V Polomených horách se tančilo
„Labutí jezero“

22.

CI PAJS

II. ROČNÍK 9/2017

PRVNÍ TRAMPSKÝ CANDRBÁL

Večer věnovaný legendě České country

Přítomna bude i manželka
Marie Štáhlavská

Jindrovi Štáhlavskému

Zahraje skupina **KLIDÁNKO**, se kterou Jindra hrál

Jeho nezaměnitelný hlas zastoupí kamarád
a přítel **IVAN HALADA** ze skupiny Rekonvalescence

**k tanci si budete hrát sami,
proto nástroje s sebou**

ozvučení zajištěno

vše se odehraje v Hostinci Mlýny u Kytlice

11. listopadu od 19 hodin

vstupné s kloboukem na hlavě po celý večer **120,-**

tombola taky bude **bez klobouku 170,-**

bez klobouku bos za sto

z důvodu omezené kapacity sálu je možné zakoupit vstupenky předem v hostinci

Z ČECH AŽ NA 62. ROVNOBĚŽKU

„Norsko pro mnohé cestovatele představuje ráj na zemi. Na tak velké rozloze najdete poměrně málo obyvatel, zato však rozsáhlé plochy přírodních krás, které

přímo berou dech“, hlásala v informacích cestovka, a mají pravdu, nejenže berou dech, ale i slzička dojetím kdekomu ukápně při pohledu na zasněžené hory, čerstvě zelené kopce, mléčně tyrkysové krásné peřeje, vodopády, řeky a jezera s průzračně čistou vodou a fjordy vzniklé zatopením ledovcových údolí. V Norsku platí právo

všech, tábořit se tedy může téměř všude. Dokonce na svých cestách narazíte na nezamčenou chatku, většinou se střechou porostlou trávou, keři i malým stromkem. V chatkách najdete jídlo a dřevo na topení. Můžete přespat, jen při odchodu je třeba uklidit a připravit vše pro další tuláky. Krásná připomínka časů minulých, kdy i v Čechách fungovaly trampské sruby ve stejném duchu. Lesy jsou plné borůvek, brusinek a rekordní úrody hub. Skandinávci totiž houby nesbírají. Houby se bohužel sbírat nedaly, nebyla možnost je zpracovat, ale malá PET lahev borůvek cestu do Čech přežila.

Cesta autobusem přes Německo byla nudná. Naloděním na trajekt HUCKLEBERRY FINN začala naše cesta plná dobrodružství, velkého poznávání, rozplývání se nad západem slunce a občůdkem plným sobíků. První noc strávená na palubní podlaze ve spacáku dopadla nad očekávání

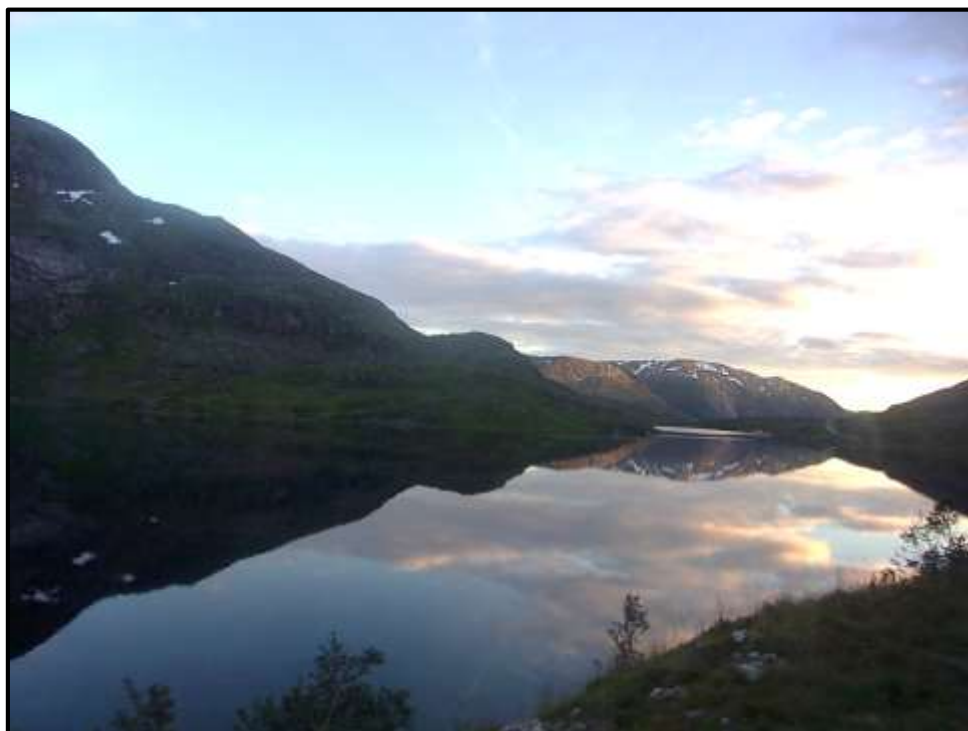
dobře. Ráno po snídani v trajektové restauraci konečně došlo k vyloďení ve Švédsku v TRELLEBORGU. Cestou autobusem do OSLA nás okouzлил první Norský fjord IDDEFJORDEN. V Oslu pak návštěva muzea FRAM, kde jsou mimo jiné vystaveny 2 celé lodě. 1. loď FRAM, s kterou podnikl polární badatel

ROALD AMUNDSEN plavbu na Jižní pól, kde stanul 14.12.1911. 2. rybářská loď GJOA .

Za vydatného deště byl další zastávkou v Oslu největší sochařský park na světě pojmenovaný po jediném umělci GUSTAVU VIGELANDU, který zde nainstaloval 212 bronzových a granitových soch. Překvapením pak byla večer minichatka, zdála se příliš malá pro 4 trempky a 4 obrkufry a spoustou dalších zavazadel. Nakonec jsme se přece jen složily na palandy a čerstvý vzduch nás okamžitě uspal. Ke konci výpravy se nám už zdály podobné chatky až příliš velké a některé z nás vyžadovaly spaní v ještě mnohem menších

chatce, jen Ála néééé, chatka, kterou jsme nakonec nedostaly, byla tak malá, že by se Ála do ní musela vplazit.

Další dopoledne se s malou zastávkou u jezera FAGERNESS projíždělo nejdelším silničním tunelem na světě. Tunel LEARDAL je dlouhý 24,5 km a zajímavý je tím, že jsou uvnitř

osvětlené jeskyně sloužící k probuzení našich řidičů.

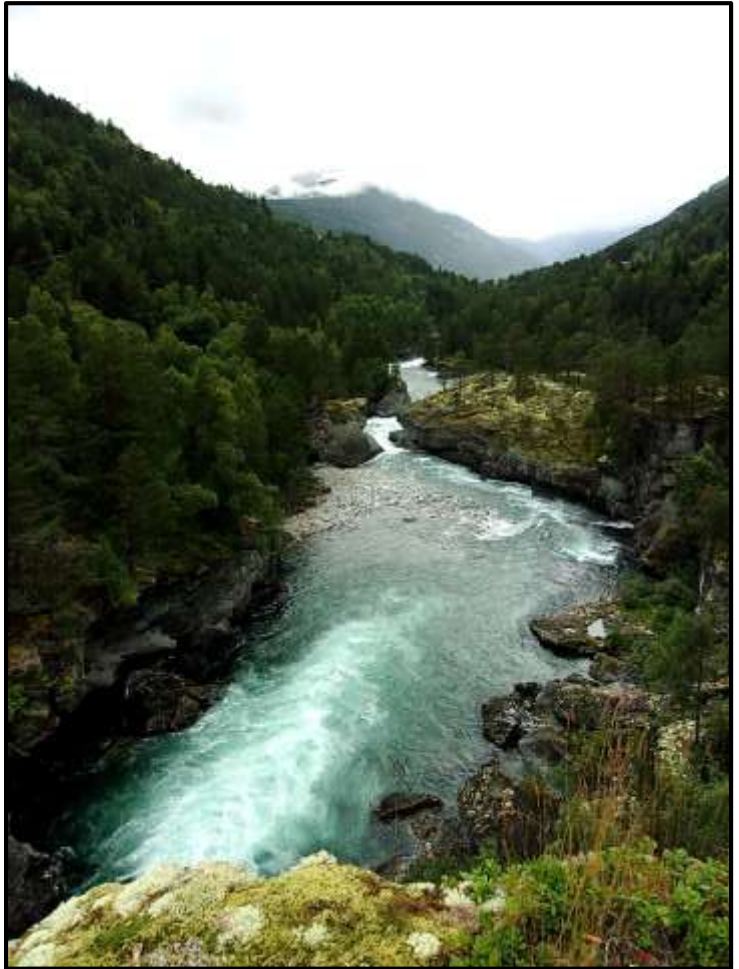
Sněžnou cestou AURLANDSVEGEN se dostáváme až na vrcholky hor, kocháme se na vyhlídkách, koulujeme se, užíváme sněhu a příjemného chladu, nadšené jsme výhledem na AURLANDSFJORD, který přechází na pevnině do údolí AURLANDSDALEN a jako třešnička na dortu nás tento den ještě čeká přejezd trajektem přes SOGNEFJORD, což je nejdelší a nejhlubší Norský fjord (délka 200 km a hloubka 1308 m).

Čtvrtý den byl odpočinkový, chatka luxusní, užíváme prostor 2 ložnic, obýváku, kuchyňky a soukromí na vlastní toaletě. Před chatkou borůvky a v noci nás uspával dunící vodopád. Jen statečná Helenka FOX se po probuzení vydala na

osmikilometrovou procházku po proudu horské řeky. Ostatní účastnice výpravy se spokojily s malou procházkou k vodopádu a jezeru poblíž horské řeky. Následující den se dostáváme do dalšího národního parku JOSTEDALSBREEN

chránící největší ledovec kontinentální Evropy. Ten má délku 100 km a na šířku přibližně 15 km. Je obklopen horskými hřebeny, svou

tloušťkou místy dosahuje až 600 m. Z dvoutisícových vrcholů se jako chapadla chobotnice dolů rozbíhá přes 20 splazů do vzdálenosti 60 km. Kamenitou kluzkou

cestou se dostáváme k ledovcovému splazu NIGARDSBREE. Tyrkysová barva ledovce prý navozuje pocit štěstí, přidala bych slovo **nesmírného**.

Po dobré večeři a vydatném spánku v další malé chatce se vydáváme na prohlídku městečka LOM ležícího na břehu řeky OTTY v kraji OPLAND a tvořícího jakousi bránu do horského pásma JOTUNHEIMEN. Zde nás

nadchne prohlídka sloupového kostelíku typu STAVKIRKE z 12. století. Na vrcholku vyhlídkové hory DALSNIBBA (1496 m.n.m.) zažíváme opravdovou fujavici s nádherným výhledem na fjord GEIRANGER, který byl pro svou krásu v roce 2005 zapsán na seznam přírodního a kulturního dědictví UNESCO. Projetím CESTY ORLŮ, která se vine po křivolakých serpentinách v horských úbočích, nás čeká projížďka lodí po GEIRANGERFJORDU kam se snáší slavný vodopád SEDM SESTER.

U světoznámé TROLÍ STEZKY nás čekalo nevlídné počasí a taková mlha, že se dala krájet. Podařilo se nám udělat pár fotek u blízkého vodopádu, ale dál jít nešlo. Ušetřený čas se věnoval nejvyšší kolmé stěně v Evropě TROLLVEGGEN a nákupu ve městečku DOMBAS. Už tak dost napěchované kufry byly ještě doplněny marmeládami a Fox rozšířila svou sbírku tuňákových konzerv. Přiblížil se poslední den v Norsku, kde každý den byl jedinečný. Návštěvou sloupového kostelíku RINGEBU a zastávkou v LILLEHAMMERU (v r. 1994 se zde konaly ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRÝ) u skokanských můstků se dojatě loučíme s překrásnou přírodou Norska a přejíždíme do přímořského kempu ve STRÖMSTADU ve Švédsku. Poslední den našeho putování trávíme prohlídkou města STRÖMSTADU.

Ve večerních hodinách se nalodujeme na trajekt, kde nás čeká útulná kajuta a vydatný spánek. Přejezd Německem tentokrát nebyl až tak nudný, posloucháme poslední výklad našeho skvělého průvodce, který nás po celou cestu vydatně krmil vědomostmi o bájných Vikinzích, historii a čarovně krásné přírodě Norska. Děkujeme kamarádce Třezalce za trpělivost s naplánováním a uskutečněním této cesty. **Bylo to super.**

Sluně, Ála, Třezalka, Fox

HVĚZDY A ZÁKON Ladislav Frank Nykl – 7. díl

RAILROAD GUARD SANTA FE

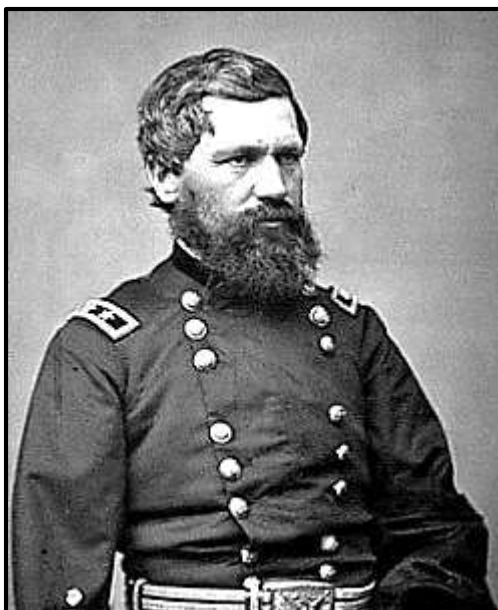
Reklamní plakát železniční společnosti v Chicagu asi z r. 1920.

Od r. 1860 ve Spojených státech bylo postaveno 30,626 mil železnice, to byla třikrát větší vzdálenost než před 10 lety. Krádeže a přepady byly časté a narůstaly ztráty v dolarech, kradly se balíky a zavazadla. To drtilo všechny železniční společnosti. Ty se však nedokázaly sami ochránit, a tak si najímaly muže jako policisty pro strážení zásilek. Dva z nejslavnějších zvláštních agentů najímaných chránit železnici byli Bat Masterson a Allen Pinkerton. Slavní zabijáci, bratři Thompsovi se v r. 1877 přestěhovali do Dodge City. Tam pracovali jako hazardní hráči a rozvinuli své přátelství s Bat Mastersonem. V r. 1879 našel Bill Thompson práci jako nájemný pistolník u železniční společnosti SANTA FE RAILWAY, během sporu se společností DENVER AND RIO GRANDE RAILROAD.

U.S. BUREAU OF INDIAN AFFAIR POLICE

Tento úřad byl také známý jako úřad Ministerstva vnitra až do r. 1859, kdy byl změněn na Úřad pro Indiánské záležitosti.

Jeho první představitel Tom Jeffords, jel do hor Dragoon Mountains sám, ve snaze smířit se s náčelníkem Apačů Cochisem a jeho apačskými renegáty. Oba se pak stali doživotními přáteli a pokrevními bratry. Trvalý mír byl ustaven. Cochise si vybral Jeffordse jako zástupce federální vlády a Jeffords pozdvihl prestiž této kanceláře. Roku 1874 zemřel v rezervaci náčelník Apačského kmene Chiricahua Cochise ve věku 62 let přirozenou smrtí. Po Cochisově smrti vláda roztrhala smlouvu. Jeffords

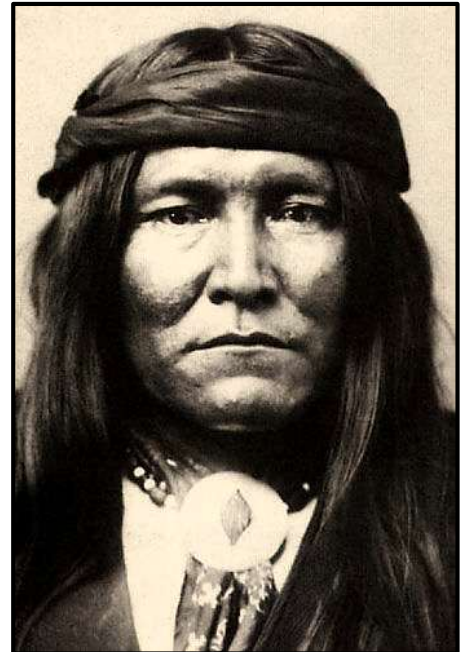

byl pobouřen touto zradou a rezignoval a už se nikdy nevrátil do vládních služeb. Tom

Captain Thomas Jeffords.

Jeffords přežil svého apačského „bratra“ o hodně let, zemřel vzdálen na svém ranči Owls Head /Soví hlava/, jen kousek dál na sever od Tiesonu v r. 1914. Tento příběh vyšel i knižně od Elliota Arnolda v New Yorku r. 1963 pod názvem Blood Brother. U nás tato krásná knížka vyšla v r. 1969 pod titulem Zlomený šíp. Celý příběh se dočkal i filmového zpracování.

Cochise.

TEXAS RANGERS CO. A

Texas Rangers byli rozděleni na COMPANIE /oddíly/, každý tak nesl odpovědnost za konkrétní území. Companie A byl v první řadě hlavním stanem Alice. V době začínající revoluce za odtržení Texasu od Mexika v r. 1835 vedli Rangers bitvu s indiány a hispánci, kteří překáželi v cestě novým osídlencům republiky Texas. Za následující občanské války, byli Rangers nahrazení na nějaký čas

státní policií, ale pak byli znovu v r. 1874 obnoveni. Slavní muži Rangers jako byli kapitáni L. H. McNelly, J. H. Hall aj. B. Armstrong udržovali pořádek a zatýkali nebo zabíjeli kriminálníky, jako byli Joh Wesley Hardin a Sam Bass.

Foto - Frank Hammer.

Na začátku dvacátého století bojovali Rangers se zločinci a bandity podél hranice a na naftových polích. Prohibice pak dala mnoho práce na všech stranách. Během třicátých let Rangers Frank Hamer sledoval Bonnie a Clyda z Texasu do

Louisiany a pomohl je dostat v přestřelce. Teď i v novém století své existence Rangers pokračují dál při účinném prosazování zákona v Texasu.

TEXAS RANGERS CO. B

John Reynolds Hughes

/1855 – 1947/ „*The Border Boss*“ /Pán hranice/.

Ve věku čtrnácti let odešel z domova pracovat na sousední dobytčí farmu, ale brzy odešel na Indiánské teritorium. Tam žil mezi Choctawi a osagy po čtyři roky než odešel v r. 1874 ke kmeni Komančů. U Fort Sill začal obchodovat a sblížil se s náčelníkem Quanahem Parkerem. Po šesti letech na Indiánském území dělal krátký čas doprovod na Chisholm trailu a potom si koupil farmu poníže Liberty Hill v Travis County Texas a pustil se do obchodu s koňmi.

V květnu 1886 vyrazil nalézt bandu zlodějů koní, co okradli jeho i jeho souseda a po několik měsíců pátrání některé z nich zabil, další zajal a předal soudu v New Mexiku, potom se vrátil se svými koňmi i koňmi souseda. Tento smělý čin vyvolal pozornost

Foto - John Reynolds Hughes.

nejen u Texas Rangers, ale také podle všeho vyvolal i velký hněv Divoké party, bandy desperátů Butche Cassidyho. Hughes se pak nechal přemluvit a přihlásil se k Rangers v Georgetownu, 10 srpna 1887 složil přísahu a byl přidělen ke Companii D. Frontier Battalion se sídlem v Camp Woodu. Frontier Battalion /Hraniční prapor/ zanikl v r. 1900 a Hughes byl povýšen na kapitána Companie D. v novém sboru Rangers. Později byl jmenován jako senior captain /starší kapitán/ v hlavním stanu v Austinu. 31. ledna 1915 odešel do výslužby. Rád nosil mexické klobouky.

TEXAS RANGERS CO. D FRONTIER BATTALION

Nefalšované a pravé odznaky známé jako Frontier Battalion /hraniční oddíl/ jsou ručně vyryté. Tento hraniční oddíl byl ve službě od roku 1874 – 1901. Některé tyto odznaky jsou napodobeniny z roku 1840, kdy byly vyraženy z tehdejších mexických mincí na jejich obrácené straně.

Mexická vláda zničila kvůli politickým a hospodářským zmatkům svou rozvíjející se nezávislost a nestačila chránit své severní území před útoky nepřátelských indiánů. Pod nátlakem indiánských nájezdů nastupují dvě skupiny mužů jako Rangers /jízdni hlídky/. Pro společnou obranu je vytváří pod dohledem Stephena F. Austina, pravomocného zmocněnce. Tito lidé jsou obvykle považováni za první muže TEXAS RANGERS. Nejslavnější a nejznámější odznaky TEXAS RANGERS COMPANY jsou pod označením Co /Company/ A, B, D, E, F, HQ a OLD FRONTIER BATTALION /starý hraničářský oddíl/.

Foto – Texas Rangers Co. D

TEXAS RANGERS CO. F

Z posledního dopisu neznámého člena Co. F.

...A před tím, než jsme došli k řece, náš kapitán vydal rozkaz „do zbraně, do zbraně“, křičel, „a zastavte vaše pony!“ Pak jsem v dálce uviděl kouř, který dosahoval až k obloze. A tehdy mne napadla myšlenka „dnes přišel můj čas zemřít jako Texas Ranger!“...

Tento odznak je jedním z mnohých odznaků z éry Frontier Battalion Texas Rangers /1874 – 1901/. mnoho falešných odznaků bylo zhotoveno z mexických nebo amerických mincí z jejich druhé strany, protože je pravdou, že některé exempláře byly tehdy vykované z pravých mexických mincí.

Foto - Frontier Battalion Co. F v r. 1882 - Texas RANGERS HALL OF FAME MUSEUM.

Jak bylo typické u většiny jednotek sestavených podél vojenských hranic, moc času bylo vykládáno na organizační strukturu, udržování disciplíny a morálky, vyplnit nežádoucí odvody z příbuzenstva a útěky před byrokracií.

TEXAS RANGERS CO. HQ

Jezdili jako vagueros, stopovali Komanče, stříleli jako slavný Tennesan Davy Crockett a bojovali jako opravdoví ďáblové. Jejich uniformy byly jakékoliv hrubé šaty, které používali v bitvě. Až do konce 19. století někteří nenosili žádné odznaky svého úřadu, jen Coltův revolver u pasu. Generál Santa Anna, představitel mexické armády a hraničních banditů o nich řekl, že jsou „El Rinche“ nebo „Los Diadlos Tejanos“. Na nebojácné Komančské nájezdníky sesílali smrt z koňského hřbetu, pro vojáky Unie a vojenské důstojníky, které chránili během Mexické války a pak bojovali i v Občanské, byli jen „proklatí hraniční darebáci“. Pro psance a bandity, co sužovali hranici, představovali největší nebezpečí jako jediní strážci zákona. Oni Texas Rangers /v českém překladu tulák, jízdní hlídka, lovecký pes, lesník, atd./ v pravém slova smyslu byli vlastně první opravdoví Texasané. Texas Rangers s malým počtem mužů strážili hranici na v území přibližně do r. 1910.

Jeden rváč, jeden Ranger! Když byl kapitán McDonald poslán do Dallasu, aby předešel zakázanému boxerskému profi zápasu, byl přivítán na nádraží znepokojeným městským starostou, který se ho zeptal: „A kde jsou další?“ McDonald prý měl odpovědět „Sakra! Já vám nestačím? Vždyť je to jenom jeden profi boxer!“

TEXAS RANGERS

Tento typ odznaku nosil chlapík jménem McKidriect, kterého zabil jeden bývalý Ranger, potom bandita a psanec Sam Bass v r. 1894.

Jak vzpomíná Ranger Wilkins *...a pak tam byl Sam Bass /Outlaw – Psanec, bylo jeho pozdější jméno/, nervozní Ranger, který stále požíval alkohol, a tak dostal kopačky od sboru. Bass se pak stal U.S. DEPUTY MARSHAL, ale nepřestal pít. Jednoho dne v dubnu 1884, opilý strážce zákona zastřelil zezadu Rangera Joe McKidrieta před bordelem v El Pasu a předtím, než mohl zabít sám sebe, byl postřelen Konstáblem Johnem Selmanem. Bassova slova „sloužil jsem dobře, ale když jsem zabloudil, byl jsem vykopnut z Rangers“.*

Wilkinsova kniha, kterou napsal, začíná rekonstrukcí v Texasu od r. 1865 – 1873 a končí rokem 1901, kdy byl slavný FRONTIER BATTALION TEXAS RANGERS rozpuštěn, a tak skončila jedna velká éra. Rangers však zůstali a slouží dodnes.

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

TEMNÉ STÍNY KŘIVOKLÁTSKÝCH LESŮ

Pár kilometrů od Prahy, trochu na západ a trochu na jih, začíná úplně jiný svět. Když jsem tam byla na svých prvních vandrech, nebyla tam ještě vyhlášena ani Chráněná krajinná oblast. (Ta byla vyhlášena až v roce 1978. Dnes je na spadnutí Národní park). Tenkrát jsem si tu krajinu Oty Pavla, zřejmě i pod vlivem jeho knih, chtěla „osahat“. Nejsou to „jen“ meandry Berounky! Nějak jsem však neodhadla rozlohu... (Je to přes 600km čtverečních a v oblasti je i rezervace Týřov, se zříceninou hradu a další zvlášť chráněné překrásné lokality). A tak můžeme obdivovat kraj prvorepublikových trampů zároveň se středověkými hrady Točníkem, Krakovcem, Křivoklátem a Žebrákem, či zámek v Nižboru (původně hrad, a nyní již 13 let centrum keltské kultury v Čechách! Možná i proto, že na protějším kopci jsou pozůstatky našeho snad nejznámějšího oppida-Stradonice) a honosný zámek ve Zbirohu. (Zámek v Lánech z pochopitelných důvodů vynechávám.) Abych se vyhnula Praze, jezdila jsem přes Rakovník a Roztoky. Vzpomínám si, jak jsem s úžasem hleděla na červené střechy Křivokláta, který, jakoby se „vyloupil“ z lesů. Z lesů jiných, než u nás na severu. Pak jsem se jimi toulala na mnohých vandrech (ještě i počátkem druhého desetiletí tohoto století), i několika velkých, ba i na potluchy (Městečko u Křivokláta) jsem tam za kamarády párkrát zajela. Lesy tam opravdu jinak voní, ševelí i hučí. Možná je to proto, že je v nich víc listnáčů, dubů, habrů, buků ..., ale také klišťat a sršňů! Uvidíte ale i tis červený, jedle,

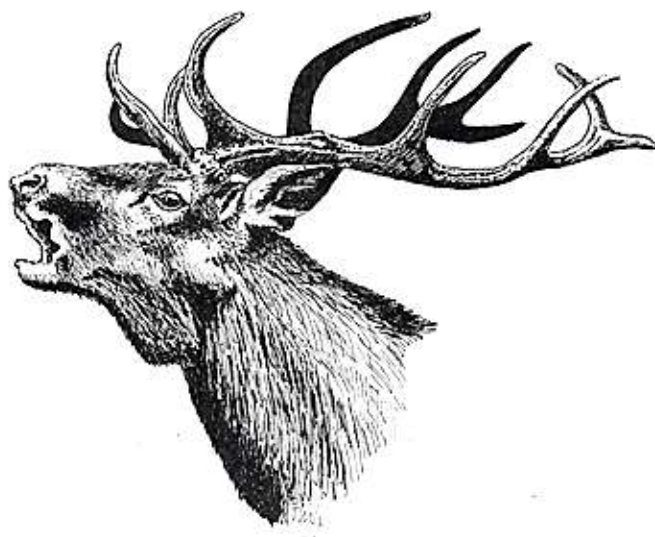

modřiny a statné borovice...A ještě na něco musel tramp pamatovat. Nechtěl-li tábořit bez vody, musel se držet potůčků, zařízlých dost hluboko do krajiny. Voda ve svahu či na stráni prostě v drtivé většině nebyla. Strmé cestičky, vyšlapané zvěří k potůčkům, byly patrné všude. A že zvěře v těchto lesích bylo vždycky hojně! Jeleni, srnci, ale i daňci,

kanci či mufloni. V povětří kromě dravců můžeme vidět i čápa černého a noci nám příjemní houkání výra... V těch voňavých a prosluněných lesích je totiž ještě jeden „svět“. Je jaksi umístěn „o patro níž“, a je to svět vlhkých temných stínů, kde se uprostřed léta začíná šerit už kolem čtvrté hodiny odpolední....

Psal se rok 1721. Matka Marie Terezie, císařovna Alžběta Christina, přijala pozvání Jana Josefa z Valdštejna, majitele Křivoklátského panství, na hon. V té době se vracela z léčení v Karlových Varech. Byla to bledá a křehká žena, se světlými popelavými vlasy. Pocházela z předního německého rodu. Prostě taková „studená krasavice“. Člověk by myslel, že ani mouchu nedokáže rozmáčknot. Nu, zdání někdy klame.

Přípravy na samotný hon začaly již čtrnáct dnů před tím. Všichni hajní a fořtknechti, i hromada pomocníků, se pořádně zapotili, aby panstvu připravili nejhonosnější hon té doby. Zvěř obklíčili a postupně zaháněli ke dvoru Nový Dům. Tam totiž předtím vykáceli kus lesa, postavili ohradu, kolem které natáhli silné plátno a v popředí vystavěli extra zdobený altán se stolem potaženým zeleným sukmem. Úderem desáté hodiny dopolední vjely císařské vozy do ohrady. Mladá císařovna usedla ke stolu, kolem se rozmístily dvorní dámy a podobný „ansabl“. Za císařovnou stáli myslivci nabíjející zbraně a podávali je panovníci. Začala příšerná jatka! Vystresovaná zvířata byla naháněna přímo před panovníci, která v jednom kuse střílela. Poraněná zvířata padala jedno přes druhé, hajní s loveckými noži se vrhali do ohrady a dobíjeli zraněné kusy. Nárek zvěře, třeskot paroží, troubení rohů, potlesk a výkřiky čumilů, všudypřítomná krev, přestávka na oběd (jak jim vůbec mohlo chutnat!), a znovu střelba... Celá ta hrůza trvala devět hodin. V sedm hodin večer, když se rozplynul dým ze střelného prachu, ležely kolem stovky mrtvých zvířat. Sama císařovna zabila 138 jelenů! Tváře jí prý zrudověly a byla jako v transu. V barokním spise Prototypon, který byl k této příležitosti vydán, se píše i takové zhovadilosti, jako že zraněný jelen „pokleká před císařovnou, klaní se jí a děkuje, že mohl zemřít její rukou“. (O pár let později byly uspořádány pro císařský dvůr ještě hony dva).

Navíc k této události nedošlo na podzim, v době běžných honů, ale na konci května! Kroniky totiž

zaznamenávají fakt, že když se vybíjeli jeleni a další zvěř, v okolních obcích zvonili zvony a jezuité pořádali procesí na počest blahoslavení Jana Nepomuckého, jednoho z patronů Čech. Místo honu se pak upravilo a uprostřed lesa vznikla křižovatka cest. Ve středu místa, kde umíraly stovky jelenů, byla vztyčena socha Jana Nepomuckého. Její zhotovení zadal Valdštejn přímo Matyáši Braunovi. Na podstavci sochy je latinský nápis, který v překladu znamená, že socha zde byla umístěna 1000 let od založení Prahy kněžnou Libuší. Celá tato oblast se též přejmenovala na ALŽBĚTINO POLESÍ.

Mnohé z těchto událostí mi hodně „zavání“. Předně- jelen byl významným předkřesťanským symbolem spojeným přímo s Matkou Zemí. (O jeho částečný návrat se zasloužil hrabě Špork. Určitě se k němu někdy ve vyprávění dostanu). Valdštejnové (zejména Albrecht o něm si budeme vyprávět, až dojde na Jizerské hory, vehementně figurovali v místech se silnými „jinými energiemi“). Prostě to nebylo jen tak, tohle bylo součástí něčeho mnohem skrytějšího a velmi důležitého...Tohle byl pečlivě připravený a naplánovaný rituál. Jen si nejsem úplně jistá, zda měl některé síly spoutat anebo jiné uvolnit!

T. S. Máma - Sever

POHÁDKY Z USÁRNY A TELETE

Až usedneš s kamarády k ohni a budete si vyprávět, vzpomeň na příběh, který se už, nevím, kdy stal, a který se- nevím, kdy teprve stane...

ČTYŘI DRAČÍ SLOJE

Staré mozolnaté ruce odložily poslední zažloutlou fotku do krabice. Než ji stihly zakrýt víkem, ukáply do ní dvě velké a slané slzy. „Ještě, že mne nikdo nevidí“, pomyslel si Sam, a pak se nad svou myšlenkou musel smutně pousmát. „Tak já tu celý den prohlížím

fotky z mládí, zvadla, novoročenky a camradla z potlachů, vzpomínám a trochu si i stýskám, a pak to takhle rozseknu. No, vážně, kluci, ještě, že mne nevidíte!“ Sam se s velkým vypětím postavil, uchopil krabici a šouravým krokem došel ke skříni, aby ji uložil. Ze skříně vypadla vybledlá celta a několik zpuchřelých řemínků. „To je snad znamení,“ pomyslel si. „Jo, jasně, já k těm Dračím skalám pojedu! Ještě jednou, naposled, na jednu noc! A Hektorovi dám na hrob kostičku, aby věděl, že jsem se vrátil.“ Hektor byl Samův pes. Velký, černošedý vlčák, který jej velmi často na vandrech

doprovázel. Jen když jel někam dál, anebo na potlach, nechával jej doma. Tenkrát však jeli spolu, ale vrátil se jen on sám. Kdyby nebylo Hektora, Sam by se z toho osudného vandru nevrátil. Samovi se začala třást brada. Znovu uslyšel ten dunivý zvuk, pak ucítil Hektorovy tlapy na svých zádech, jak po něm pes skočil a vahou svého těla ho odhodil o metr dál, než dopadl ten ohromný balvan. Srdcervoucí psí zakňučení a poslední pohled jeho nazelenalých očí...Black, který ten balvan nechtěně uvolnil, ležel na malé plošince s přílišně zkroucenou nohou a nelidsky řval. Samovi i po těch letech znovu vyhrkly slzy. Svým vnitřním zrakem uviděl i oba „mladáky“ bratry Jima a Jamese, jak si v hrůze nejprve zakrývají tvář, pak ale statečně pomáhají snést dolů Blacka, a po návratu z nemocnice kopou pod skálou hrob pro Hektora. „Tady byl Hektor nejšťastnější“, řekl mu tenkrát Jim. „Nech ho tady. Jeho duch tu bude vždycky s námi.“ Sam měl mnoho skvělých psů, ale Hektor byl nejlepší.

Teď už nemá žádného. Na poslední nabídku štěněte rezolutně prohlásil: „Ne! Nezvládal bych ho venčit, a pak, co by s ním bylo, až tu nebudu...?“ Musel být rozumný, ale srdce ho při tom bolelo...

Sam si sbalil jen malého „tuláka“. Do cely sroloval deku, náhradní ponožky a svetr. Celé to sepal řemeny a nejdelší nastavil tak, aby si jej křížem mohl přehodit přes záda a druhý konec připnout kolem pasu. Do žracáku vložil felínu s vodou, sirky, baterku, nůž, vnitřní malý ešus, čaj, cukr a placatici rumu. K jídlu si vzal kus uzeného masa, chleba a cibuli. Pár drobných nezbytností nacpal do kapes starého batlu, vykartáčoval si stetsona a sádlem namastil kožené pohorky. Už nic moc neunese, má co dělat, aby unesl sebe. Stejně bude nejspíš jen klimbat u ohně, zabalený do deky a opřený o skálu. Dvanáct let už nebyl u Dračích skal! A dva roky už téměř nevyšel z bytu. Nyní cítí, že musí! Sice vůbec netuší, jak se tam vyškrábe, ale nijak to neřeší. Je to, jako by ho Dračí skály volaly.

„Tak tady mi, prosím vás, zastavte a co jsem dlužen?“ Vyděšený taxikář

sleduje ohnutého starce, jak, opíraje se o hůl, vylézá z jeho taxíku na okraji lesa. „Vážně jste chtěl jet sem? Vždyť tu nic není! Nemám vás odvést zpátky?“ „Jste milý, mladíku. Ale ne, nechci odvést zpět. Opravdu jsem chtěl jet sem. Jen dál už musím pěšky a sám. Jestli bych vás ale mohl požádat, přijedte sem pro mne zítra v poledne. Tady toho moc nejezdí a pěšky do vesnice, a pak k vlakové zastávce je na mne už moc daleko.“ Taxikář, doslova ohromen charismatickým starcem, souhlasně přikyvuje: „Spolehněte se, já sem zítra v poledne pro vás přijedu.“ „Děkuju, budu s tím počítat.“ Sam se pousmál a těžkým pomalým krokem vykročil, kdysi důvěrně známou, lesní cestou k Dračím skalám.

„Tak jsem tady, Hektore.“ Sam sbírá pohozenou šišku, dává si jí do kapsy a vyčerpaně usedá vedle místa, kde spí svůj věčný sen jeho věrný pes. „Něco jsem ti přinesl, hochu“, pokračuje Sam v povídání a rukou loví ze žracu přivezenou kostičku. Jen tak lehce ji zahrabává a pečlivě uhlazuje povrch

hlíny. Pak se opírá o skálu a z náprsní kapsy vytahuje dlouho schovávaný doutník. Za občasného pokašlávání a v malých obláčkách dýmu vypráví Hektorovi o posledních dvanácti letech svého života. Není to zrovna extra veselé vyprávění, přesto se snaží, aby nevyznělo bolestně a hořce. Tomuto světu nějak přestává rozumět a svět přestává rozumět jemu. „Všechno se změnilo, Hektore“, končí své vyprávění. „Nic už bys nepoznal, hochu. Tady se ještě na chvíli zastavil čas, ale na jak dlouho? Pamatuješ, jak jsme tu několikrát hledali ty podzemní dračí jeskyně, které tu prý někde jsou, jak mi tenkrát, když jsem byl ještě chlapec, vyprávěl ten pomatený kmet? No nic, už jsem si odpočinul, musím nanosit nějaké dříví a najít to naše dávné a zahrabané ohniště. Dokud je ještě vidět.“ Po těchto slovech Sam dokouřil a opatrně vstal. Trvalo to poměrně dlouho, než nanosil několik silnějších suchých větví a kupu chrastí. Pak se jal hledat jejich dávné ohniště. Paměť mu ještě dobře sloužila, a tak na okraji vedlejšího převisu se po chvílce odhrabování objevily očouzené kameny. Teprve nyní si uvědomil, že jich je dvanáct. „Dvanáct, přesně jako let, kdy jsem tu nebyl“, zvolal. A v údivu a bezmyšlenkovitě na každý kámen třikrát poklepal svou holí. V tom zadunělo a skála za ním se začala rozestupovat. Fascinovaně přistoupil k průrvě a uvnitř spatřil kruhový prostor a v něm, ve směru světových stran, čtyři vstupy do velkých jeskyní. Nezaváhal ani vteřinu a protáhl se průrvou dovnitř.

Ještě než se skála znovu zavřela, neznámá síla vcucala dovnitř všechny jeho věci, i dřevo, které nanosil, i ohniště, které před chvílí vyhrabal. Vnitřek skály začal zářit zvláštním nafialovělým světlem a ve všech čtyřech jeskyních se začalo něco hýbat...

„Bože, tak to jsou ony! To jsou dračí jeskyně!“ vykřikl Sam. To už však ve vchodu do každé sluje stál jeden obrovský drak. Veliká hlava s šupinatými výrůstky a předsunutou tlamou, dlouhý válcovitý krk, krátké přední nohy s ohromnými drápy, mohutné tělo, velká kožovitá a lomená křídla, silné zadní nohy a nejméně třímetrový ocas, který se vlnil a majestátně zvedal. „Do prdele!“ vyhrkl Sam. Pak se zadíval pozorně na každého z nich. Na straně severní měl drak barvu černozelelou a v pařátech hromadu hlíny. Drak z jižní strany byl červenožlutý a z tlamy mu dštil oheň. Na západní straně měl drak na hřbetě barvu modrou a na břicho tyrkysovou. Neustále se přes něj přelévala voda. Poslední drak z východní sluje byl z části jakoby průhledný. Jen obrysy hlavy a ocasu vypadaly jako fata morgána nad pouští. Vzduch se kolem tohoto draka jen vlnil a z jeho tlamy neustále foukal vítr. Samovi se orosilo čelo a podlomily nohy. Vtom draci burácivě promluvili: „Co zde pohledáváš, bídný člověče?! Přišel jsi s námi bojovat??? Nebo tě máme rozrhat rovnou? Hahaha.“ „Ne,“ odpověděl Sam. „Nepřišel jsem ve zlém. Přišel jsem se jen ze zvědavosti

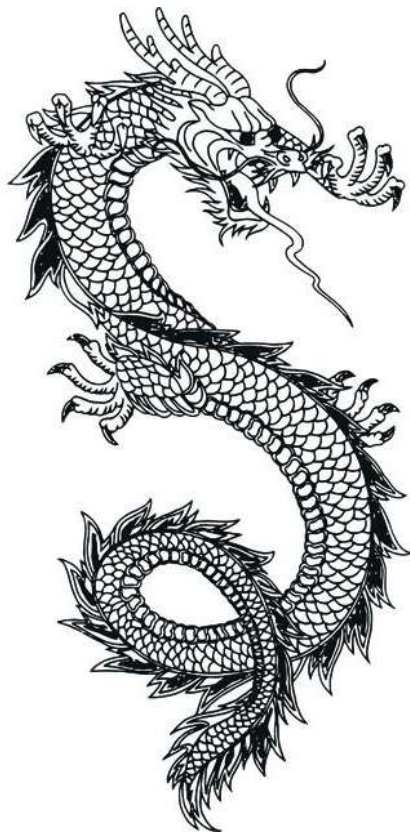
podívat. Proč bych měl s vámi, a ještě ke všemu už jako stařec, bojovat?“ Draci se chvíli mezi sebou radili, a následně odpověděli: „Protože lidé s námi, ve své omezenosti, věčně bojují. Někdy nás chtějí vyhnat, jindy spoutat a někdy dokonce vyhladit. Mnozí si ani nepřipustí myšlenku, že by nás měli respektovat a podle toho se k nám chovat. Ano, mnohdy pak za to vybíráme nelítostnou daň. Ovšem, kdyby nás nebylo, tak se celý svět v PEKLO promění. Ty však vážně vypadáš nějak jinak. S každým z nás se utkáš v pětiminutovém souboji, a podle toho, jak obstojíš, se pak rozhodneme, jak s tebou naložíme. V zápase můžeš použít vše, co je zde. Máš na to naše čestné slovo.“ Po těch slovech se uprostřed objevily přesýpací hodiny.

Sam již začal tušit, s kým má tu čest. „Dobrá. Přijímám. Pořád si však vyberu sám a opravdu smím použít vše, co je zde?“ „Samozřejmě. Dali jsme ti své slovo.“ „Nejprve se chci najíst a napít.

Začneme za hodinu.“ Po těch slovech Sam rozdělal v ohništi oheň, uvařil si čaj a opekli kus uzeného masa. Pomalu žvýkáje každé sousto, pozorně se rozhlížel kolem sebe. Než se hodina naplnila, začal se usmívat. Cítil strach, kdo taky ne, ale nikdy nebyl žádný zbabělec, před problémy neutíkal, a navíc jej to svým způsobem začalo bavit. Cítil se jako při soutěžích na potlachu. A tenhle jeho vlastní pocit mu v současné situaci přišel k smíchu.

„Tak jsem připraven“, pronesl odhodlaně Sam. „Nejprve chci souboj

s Ohnivým drakem a jako ochranu požadují břidličný štít od draka ze Severu a déšť od draka ze Západu.“ Draci se na sebe s úžasem podívali a uznale zamručeli. Co požadoval, musel dostat. Slib je slib. Písek v hodinách začal odměřovat čas. Před ohnivými

šipky Jižního draka se Sam schoval pod velký štít z břidlice, která odrážela blesky, a déšť vše, kromě ohně, u kterého Sam seděl, uhasil. Sam splnil první úkol.

„Nyní bych se rád utkal s drakem ze Západu. Jako ochranu požadují vítr od draka z Východu a vysoký kamenný most od draka ze Severu.“ Draci se už nedivili. Než začal Vodní drak chrlit rozvodněnou řeku, stál Sam bezpečně na kamenném mostě, a když se spustil déšť, větrem z Východu ho stočil proti dračí sloji. I druhý zápas Sam vyhrál.

Ve třetím zápase s drakem Vzduchu se Sam schoval pod kamenný most, který, až na malé větrací šachty chtěl utěsnit mokrou hlinou až k zemi. Vichřice, kterou drak spustil, se k němu nedostala. I ve třetím zápase obstál.

Před čtvrtým soubojem s drakem Země, Sam poněkud znejistěl. Snad proto si vybral jen lehký vánek od draka Vzduchu, mírné teplo od draka Ohně a jemné rosení od draka Vody. Černo-zelený drak působil trochu těžkopádným dojmem. Pak však zadunělo a Země se začala trhat. Sam se zachvěl. „Ještě, že mám v kapse tu šišku“, vzpomněl si. A už do pukliny začal sázet semínka. Vánek je pravidelně rozprostřel. Pak voda svlažila Zemi a teplo ji prohřálo. Puklina se zatáhla. Namísto zkázy začal klíčit nový život. „Jsi moudrý muž“, pravil drak Severu a souboj ukončil. Na Samově tváři se objevil rozpačitý ruměnek.

„Červenám se jako za mlada“, pomyslel si. Že by mu to ale bylo nepříjemné, říci nemohl. Poté se postupně otočil na všechny čtyři draky: „Pochopil jsem, kdo jste. Jste síly Ohně, Vody, Vzduchu a Země. Je ve vás zdar i zmar. Mýlím se?“ „Nemýlíš,“ odpověděli draci a pokračovali. „Ano. Každý z nás má sílu života i sílu smrti. Jsme jedni ze STRÁŽCŮ VĚČNOSTI. Nyní si můžeš vybrat svou odměnu. Vrátíme ti zpátky mládí a budeš moci svůj život prožít ještě jednou. Budeš se moci i jinak rozhodnout, a tím pádem zažiješ i jiné věci, než ty, které jsi zažil. Toho, co tě trápí, se můžeš vyvarovat, to krásné prožít opakovaně... Stačí jen natáhnout ruku a uchopit tu silnou kroucenou nit, která se vlní uprostřed nafialovělého světla. Ta nit je ČAS. Podle toho, kde jí uchopíš, tam se v čase vrátíš.“ Sam v údivu sledoval, jak uprostřed světla se začal přehrávat jeho život jako film v biografu. Viděl se, jak se vrací ze školy a aktovku hází do kouta v předsíni, viděl matku, jak ve svátečním pokoji prostírá vánoční stůl a otce, který nese mrskajícího se kapra do kuchyně. Pod stromečkem zahlédl tolik očekávanou kytaru... Viděl sám sebe, jak s Hektorem jede svůj první velký vandr. Uviděl Blacka, který mu okénkem vsunul usárnu do vlaku, když na poslední chvíli dobíhal již rozjíždějící se lokálku... Viděl rybník, kde se seznámili s Jimem a Jamesem, ale také to milé děvče, které nechal jen tak odejít, aby se „neztrapnil před chlapama z práce“... Dnes Sam přesně věděl, co by ve svém životě udělal jinak. Jen, kdyby měl tu

šanci! Už, už, už chtěl natáhnout ruku. Bylo to tak lákavé! Pak mu však moudrost jeho let zastavila ruku v pohybu a on se otázal: „A to by bylo jen tak, za nic?“ „Ó, to ne, Same,“ odpověděli draci. „Co tobě přidáme, musíme jiným ubrat!“ Samovi poklesla ruka. „To, co je dáno OSUDEM, je jedna věc, ale vzít si, co mi vlastně nepatří, není správné. Ne, že bych nechtěl, ale NEMOHU. NESMÍM. Je mi to líto, ale NE! Odmítám váš dar.“ Po těch slovech se Sam schoulil na celtu k ohni a přikryl se dekou. Je starý, už dlouho nemocný a opuštěný. Nic z toho není pro sraby! Unést svůj úděl zvládne jen opravdový chlap! Přesto na moment měl pocit, že by se vše ještě mohlo změnit. I ten okamžik v něm vyvolal vlnu zklamání a on sám měl za to na sebe vztek.

„Tak tu zůstaň s námi, Same“, pravili draci. Nebude ti tu zle. Budeš mít vše, co potřebuješ a budeš mít i společnost. A Hektora ti sem můžeme vrátit. Prostě se narodí o jedno štěně míň.“ Být zase s Hektorem Sama trochu pozvedlo.

Zamumlal: „A to jako na furt? Na věky v podzemí?“ „Ano i ne“, odpověděli draci. „Kdybys chtěl odejít, tak bys šel, ale nezapomeň, že venku plyne čas. Mohlo by se stát, že tvůj čas by se venku naplnil, a ve chvíli, kdybys opustil naše sloje, tak se s prvním paprskem slunce rozpadneš na prach. A Hektor by samozřejmě opět spočinul pod převisem.“ „To je teda výběr“, bručel Sam. „To nemáte něco lepšího?“ zlobil se, aby nebylo vidět, jak je mu to líto. „Na nás se nezlob, Same. I my máme limity svých možností a své poslání. Máš ještě třetí možnost a asi už víš jakou.“ Sam pochopil. „Máte pravdu. Musím si zvolit tu třetí cestu. Vraťte mne zpátky na zem!“ „Vybral sis. Něco malého ti však ze sebe na cestu dáme.“ Po těch slovech na něj každý z draků jemně dýchl.

Sam přiložil do ohně a zabalený v dece, se opřel o skálu, aby mohl pozorovat hvězdy. Najednou si nebyl jist, zda to skutečně prožil, či se mu to jen zdálo. Sáhl do kapsy. Šiška nikde. Že by to přece jen byla pravda? Anebo jí ztratil, když nosil dřevo na oheň? Kdo ví. Bylo mu ale nějak líp. Ještě ráno si myslel, že už se mu jeho čas téměř naplnil, ale teď je nějak při síle. Téměř svítalo, když naložil poslední dříví na oheň a začal dřímat. Ráno jej přivítalo dlouhými zlatými paprsky slunce. Vše pečlivě uklidil, ohniště znovu zahrabal, místo, kde odpočíval Hektor, pohladil. „Však se zase, hochu, setkáme,“ pronesl. Cestou k silnici si dokonce pískal dávnou melodii.

Bylo přesně poledne, když Sam nastupoval do taxíku. V autě jel i asi devítiletý taxikářův syn. Za hezké vysvědčení si mohl konečně vybrat štěně. S citem držel na klíně černošedé kňučící klubíčko. „Vyroste z něj velký vlčák,“ sděloval Samovi. „Ale ještě pro něj nemám jméno“, žaloval. „Co takhle Hektor?“ pravil Sam. „Jasně“, jásal chlapec. „A můžu za vámi s Hektorem přijít?“ ptal se. „Neotravuj pána,“ zasáhl jeho otec. „Ne, ne, neotravuje. To je pořádku. Budu moc rád, když za mnou s Hektorem přijdeš. Půjdeme s ním na procházku a až povyroste, můžeme třeba společně chodit na cvičák, když to tatínek dovolí.“ Taxikář jen kývl souhlasně hlavou. Když dojeli na místo, odmítl si řidič vzít peníze. „Poslyšte, jednak dneska nepracuji, a jednak jsem vezl kluka pro štěně a vás jsem vzal jen tak cestou. Poprvé v životě nechci zaplatit, tak mi nekažte radost, ano.“ Sam se jen usmál. „Děkuji, ale pojdte, prosím, aspoň na kafe a limonádu. Nějaká sušenka se taky najde. Prosím.“

Muž s chlapcem a se štěnětem vstoupili do Samova bytu. Štěně spokojeně usnulo na křesle, řidič a Sam popíjeli kávu a chlapec srkal limonádu. Očima bloumal po stěnách, které byly ověšeny plackami z potlachů. „Co to tu máte, pane?“ „To jsou takové trampské ceny ze soutěží, víš. Já jsem totiž od mládí tramp.“ „A co to je, tramp?“ pokračoval chlapec v otázkách. „Dobrá otázka“, ocenil jej Sam a přinesl ze skříně velkou krabici. „Víš co, zatím si tohle prohlížej a až přijdeš příště, budu

ti o trampech a vandrech vyprávět. A na vandry jsem jezdil i se psem! Vidíš, to jen on.“ Sam zabodl prst do jedné ze zažloutlých fotografií. „A kde jste byl dneska? Táta říkal, že vás včera vysadil uprostřed pustiny. Na vandry se jezdí do pustiny? A co to je ta pustina?“ Oba muži se začali smát. „Jo, byl jsem v pustině. U Dračích skal. V podzemí jsou čtyři jeskyně, sloje, ve kterých žijí čtyři draci, kteří střeží důležité poklady, aby se nezničil celý svět. Mají moc důležité poslání. Každý z nás má nějaké poslání.“ „Jako třeba princové z pohádek?“ otázal se chlapec. „Třeba,“ odvětil Sam a pokračoval: „Anebo třeba ty. Možná, že máš z Hektora vychovat toho nejlepšího psa na světě.“ Povídali si ještě nejméně hodinu, než se rozloučili. Sam pohladil chlapce po vlasech a maličkého Hektora si až podezřele dlouho pochoval v náruči. Dokonce mu i mlaskl hubana na čumáček. Chlapec si mezitím vyprosil k půjčení starý a rozdrbaný, ručně psaný zpěvník s poznámkami a kresbami. K vánocům si přece přeje kytaru...

Toho večera usínal Sam spokojeně. Bylo mu o poznání lépe a těšil se na procházky s chlapcem a štěnětem. I následující dny byl jako vyměněný. Stihl vyřídit a zařídit vše, co roky odkládal. Pak pro Hektora připravil misku i pelíšek, pro chlapce vybral knihy, které četl, když byl v jeho věku a přidal k nim i svůj první trampský deník a cancák. Vše najednou mělo zase smysl. Byl za den u Dračích skal a za následující tři

dny nesmírně vděčný a po letech se opět cítil šťastně.

Příští den odpoledne, před domem, z něhož muži v bílém vynášeli přikrytá nosítka, stál malý chlapec se psem. Přišel na návštěvu, jak slíbil, ale už nebylo za kým jít. Ani zpěvník už neměl komu vrátit... Chlapec vzal Hektora do náruče a přerývaně mu sděloval: „Já budu taky tramp! A budeme spolu jezdit na vandry, Hektore, vid'. A naučím se všechny tyhle písničky! A budeme spát u ohně pod hvězdami a jednou najdeme i ty dračí jeskyně!“ Vtom mu Samova sousedka v květované zástěře podala převázaný balíček knih s jeho jménem: „Tohle je pro tebe, chlapče. Slíbila jsem, že ti to předám.“

V podzemních dračích slujích v té samé chvíli čtyři draci táhle a dlouze zachroptěli. Věděli. Nebýt jejich dechu, Sam by se totiž to ráno už u skály neprobudil. Na čistém modrém nebi se pojednou zformovaly dva mráčky. Vypadaly jako lidská postava, kterou doprovází velký pes. Když zafoukal jemný větřík, mráčky začaly plout oblohou směrem k Dračím skalám...

T. S. Máma- Sever

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

OLD PIRINEOS 2017

Dobrodružství českých trampů ve Španělsku.

Celý nápad udělat po letech velký osadní čundr vznikl na vandru v Lužických mountains, kde jsme ukrutně promokli a protože byla ve Mlýnech zavřená hospoda, tak jsme se k večeru vypravili na náš KOLOPEACH. Kantor nám pak v SALOONU sdělil, že by hrozně rád vzal Sašu letecky k moři... ve středu 2. srpna 2017 odletěla kompletní SEVERSKÁ DVOJKA 1979 za hranice všedních dnů do Španěl.

Již jsme připraveni!

Přistání v Madridu předcházelo mohutnou turbulencí a následným zvracením mnohých pasažérů. My, trampové, zušlechtění prací na ranči, jsme vše zvládli i bez použití

papírových pytlíků, a to některé ženy letěly vůbec poprvé! V Madridu jsme měli na jednu noc zajištěno ubytování u Carllose, a tak jsme mohli celkem v klidu navštívit Pradu, metrem starou a slavnou Koridu a LIDL. Druhý den jsme pak ve vypůjčených autech odjeli do Toleda a po prohlídce tohoto starobylého města v neskutečném vedru pokračovali dál až do La Manga, kde Gúgl zajistil nádhernou haciendu přímo na pláži, prostě nádhera.

Korida v Madridu.

Z auta bylo stále na co koukat.

V SALOONU ve FORT BRAVO

Naše hacienda v La Manga.

Členové EXPEDICE OLD PIRIENOS 2017.

Z haciendy jsme pak podnikali čundry do blízkého a i velmi dalekého okolí. Navštívili jsme Granadu a Alhambru, byli jsme na poušti ve FORT BRAVO, prolezli jsme další koridu v městečku Vera a podnikli i dehydrovaný výlet do nemocnice v Almérii, prolezli jsme staré polorozbořené haciendy, navštívili maják... Po večerech při západu slunce a rachotu vln jsme pro kamarády pod taktovkou Zuzanky nacvičovali Labutí jezero, ještě bez kostýmů, které ušila Iva. Náš balet měl pak velmi zdařilé vystoupení na našem potlachu.

*O našem velkém čundru je tradičně popsána celá kronika, která bude na pokračování vycházet brzy ve ŠTĚKSONU. Španělsko jsme si užili a tentokrát už bez turbulencí v pořádku přiletěli domů. **Ahoj Cipajs.***

Toh.rajce.net / fotky/

PŘEKVAPENÍ V POLOMENÝCH HORÁCH

Zatím osiřelé tlachoviště.

Po návratu z velkého čundru ze Španělska jsme měli necelý týden na dokončení příprav na náš osadní potlach, který měl vzplát opět v Polomených horách na břehu jezera. Vše jsme zdárně stihli, a tak jsme mohli v pátek 18. srpna přivítat v areálu skautské chaty v Hradčanech kamarády a osady, jež k nám dorazili.

U skautské chaty měl možnost každý kamarád rozbalit svůj wigvam a protože bylo vcelku vedro, tak navštívit i osadní bar s krásnými šenkýřkami od Hvězdiček. Okolo 20⁰⁰ začaly na Polomené hory ulehat stíny, a tak jsme se v tichosti na pozadí šedých mraků přesunuli na tlachoviště, které se nachází v lesích na břehu jezera. Tady za účasti asi 140 kamarádů a dvaceti osadních vlajek vzplál výroční oheň naší osady na počest toho, že jsme před 38. lety dali s Tonym v nedalekém údolí ve skalách světa **SEVERSKOU DVOJKU**. Na programu večer byla hlavně muzika od různých kamarádů a velké tlachání a vzpomínání, protože v tak veliké partě je vzpomínek víc než dost.

Na potlachu bylo pro kamarády připraveno první velké překvapení. K ohni

Osadní sbor.

jsme donesli piano, které nám půjčila Maruška a o kterém neměl nikdo ani tušení. Svou klavírní směsku začala Renča Harmonikářka ukázkou Klavírního koncertu P. I. Čajkovského. Z vážné muziky pak lehce přešla na filmovou hudbu z Podrazu a Limonádového Joe. Své vystoupení

Klavírní vystoupení Renči Harmonikářky.

zakončila naší osadní písničkou o tom, jak máme holky rádi a jak připlouvají lodě z dále a v podpalubí mají plný náklad snů...

Pradleny praly všemi prostředky...

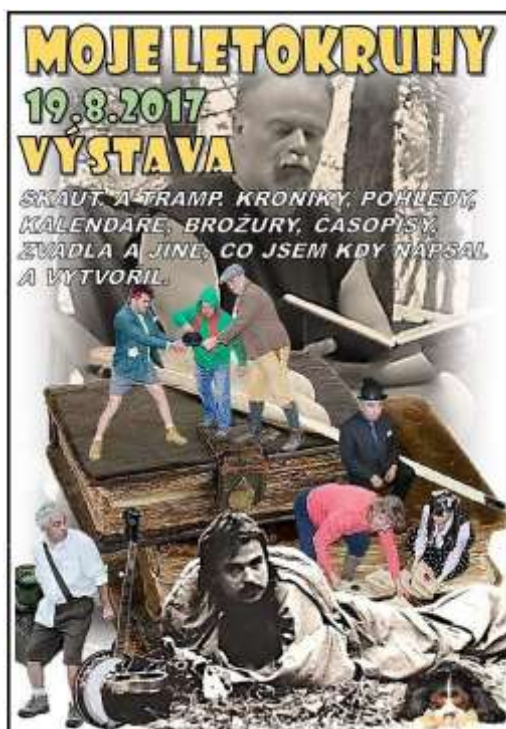
I přes vydatnou noční bouřku jsme se probudili do vcelku slunného dne u skautské chaty, kam se všichni v noci opět vrátili. Po obědě jsme tradiční westernovou promenádou zahájili sobotní soutěžní odpoledne. Nejdříve praly pradleny v Kripl Kríku cejchy a pak jsme začali házet podkovy na tyč o panáka ohnivé vody. Kousek dál probíhalo rodeo na „dřevěném“ koni a cejchování „telat“. Zdatní střelci si mohli i vyzkoušet svou mušku střelbou ze vzduchovky nebo v naší skoro „japonské restauraci“ stolování dvěma hůlkami. Prostě, každý si našel to své a bavili jsme se všichni. Na závěr pak bylo na programu vyhlášení a odměnění těch nejlepších. Placku vedle

Naše trampské holky.

Japonská kuchyně.

Poprvé a asi naposled bylo možno shlédnout Cipajsovu výstavu 60. trampských a skautských kronik, deníků, zvadel, pohledů kalendářů, znaků táborů pohromadě.

vítězů dostal i ohnivák Surovec, harmonikářka Renča, Tex za miniaturní nástroje a naše dvě šenkýřky Anička i Babča. Po vyhlášení nastala volná zábava, ale každý tušil, že ještě něco přijde...

Na divokého oře vlezla i Mára!

Divoká střelba.

Většina přítomných mužů se těšila na svůdné dekolty našich barových tanečnic při tradičním židličkovém kankánu, dočkali se! Ještě ale před vystoupením našich holek přilétly na plac za mohutného smíchu přítomných diváků statné labutě, které zatancovaly svou verzi Labutího jezera na motivy od P. I. Čajkovského v bílých nádherných kostýmech z dílny Ivy. Nejedno oko nezůstalo suché a mohutný smích během celého našeho vystoupení a po něm při děkovačce nám byl velikou odměnou! Pak už se hrálo až do kuropení. Kamarádi za rok AHOJ! **Cipajs**

Ahoj Cipísku a celá Severská Dvojko. Díky za přípravu a průběh hezkého výročí a soutěžního

odpoledne. Je fajn, že se umíte pořád tak dobře bavit, tak ať vám to ještě dlouho vydrží. Jo, díky za úchvatný baletní vystoupení i krásně „pokleslé“ vystoupení šantánových tanečnic, bylo to super. Tak ať vám to ještě dlouho šlape a snad někdy někde na nějakým vandru ahoj. **Čičako.**

Pradleny jsou odměněny nejen potleskem...

Baletní vystoupení naší osady mělo úspěch, a tak jsme ho museli zapít. Labutě nejsou kaktus, labutě musí pít!

Tanečnice ze SALOONU LILLY.

*Bavili se všichni, děkujeme **Boránkovi** za krásnou reportáž fotek a videí, kterou najdeš na této adrese!*

<http://boranek13.rajce.idnes.cz/2017 - 38. ohen v Polomenych horach/>

MUZICÍROVÁNÍ NA KOZÍM STATKU ANEB AUSTRALSKÝ VÍKEND

Poslední víkend před odletem do Španěl jsme uskutečnili další díl našeho „muzicírování“ KDYŽ NÁŠ TÁTA HRÁL. Po roce jsme se vrátili mezi kozy Evičky a Oldy k nim na statek.

Milan zahájil jamování...

Ani nevím, co zrovna hrajeme...

Celému tradičnímu jamování předcházela čtvrtěční slezina v SALOONU na nádraží v Mimoni, kam z Austrálie dorazila Jitka Karkulka s Milanem Mňa@Mňa. Krásné jamování nádechem australského trampgrassu.

Na statek jsme dorazili většinou z našeho ranče, kde vrcholily přípravy na náš potlach a cestu na ten letecký velký čundr. Olánek s Evičkou nás přivítali pečeným masem a točeným pivem. Moc jsme se nezdržovali a začali hrát. Nepřijel žádný basák, a tak se za „káču“ postavil Olánek, který s ní v dřevních dobách svého hraní trošku koketoval. Velmi mile překvapil. Hráli jsme skoro do kuropění, a kdo zůstal, tak si ustlal na seně mezi kořaty.

Ráno jsme pak stolovali s kozou, jak jinak, když jsme byli na kozím statku. Po snídani jsme se většinou přesunuli na KOLOPEACH, kde jsme prací a muzikou dožili celý víkend. Milan s Jitkou zazpívali krásnou písničku o domově...Velmi smutné pak bylo loučení s našimi kamarády z Austrálie, kteří čundrovali dál. Ahoj **Cipajs**.

VŮNĚ ČERVENCOVÝCH TRAV

*Vůně červencových trav
Píseň, kterou zpívá splav*

Že by nový basák?

*čím víc v dáli tím víc pálí
touha, jež se vrací k nám*

*R: Tam někde pod kopcem,
tam kde se modrá len
tam kam se vlašťovičky vrací
daleko za mořem čeká mne
rodná zem,
proč nejsme jak ti ptáci*

*Stejný podzim stejný sníh
stejně květy v jabloních
stejně břízy a přec cizí
když necítíš domov z nich*

Snídaně s kozou!

R: Tam někde pod kopcem...

*Krásný život jsem tam měl
za stesk bych se nestyděl
v botách díry plný víry
že se jednou vrátím zpět*

Výroba camrátek na potlach.

A hrajeme i při práci na ranči.

V družném australském hovoru...

ČESKOSLOVENSKÝ POTLACH

Vlajky přítomných osad.

Tramp je bytost velmi zručná.

Československo zaniklo po 74 letech k 31. 12. 1992, je pravda, že během historie jen jednou přestalo de facto existovat a to 14.3. - 15. 3.1939 během okupací Čech, Moravy a Slezka. Po válce bylo Československo plně obnoveno.

Od 1. 1. 1993, opět vznikají dva samostatné státy, Česká republika a Slovenská republika, a tak je trampský

Československý potlach???

Ano čtete dobře, nechci teď psát o Rožďalovicích, ale byť nejsem historik, něco málo o historii vím a něco napsali študovaní, tak není problém si to přečíst. Víím, první bude, proč to píše, proč nás chce poučovat? Ne nechci a nebudu, ale chci napsat proč na tu "pouť" jezdím, když už do toho pečovateláku patřím...

Podpisy přítomných kamarádů a osad.

národ rozdělen.

Proto už 27.5. - 29. 5. 1994 je svolán do Moravské Lieskové pod Velkou Javořinou 1. Slovenskočeský potlach s tím, že další rok bude potlach v CZ. Na 6. potlachu v Mohelnici byl už dokonce termín konání první víkend v září. No a

až na pár výjimek, termín a společné potlachy trvají 24. let a 25. potlach bude v obci Kuchyňa kousek od Malacek Prostě mezi českými a slovenskými trampy i přes rozdělení ČS a zavedení hranic trvá přátelství a kamarádství dál, a to nejenom díky společnému potlachu.

Československý potlach je svátek trampů nejenom ze Slovenska, Česka, ale UA, Kanady, Austrálie, Německa, Švýcarska, prostě československého trampa nejdeš opravdu všude.

Ten letošní potlach pořádala T.O. Samotář,

Tramp je bytost veselá.

Samozřejmě, nesměla chybět ani písnička.

Slavnostní zapálení

kde je šerif Saša - Samotář v Rožďalovicích - Viničná Lhota a další kamarádi, včetně osad, pana starosty s obecní radou Rožďalovic, místních hasičů...nedá se o všech psát, když někteří jsou " neviditelní " a poslali peněžní dary, věnovali konzervy na charitu, víčka na

Tradiční tramská scenérie.

invalidní vozík a třeba si koupili občerstvení.

Vzpomeňte si co, to dá starostí připravit si osadní potlach, třeba dřevo.....dnes už není v lese zadara a co ty další věci okolo? Tady je běžně 1000 a víc kamarádů a samozřejmě hodně kamarádek.

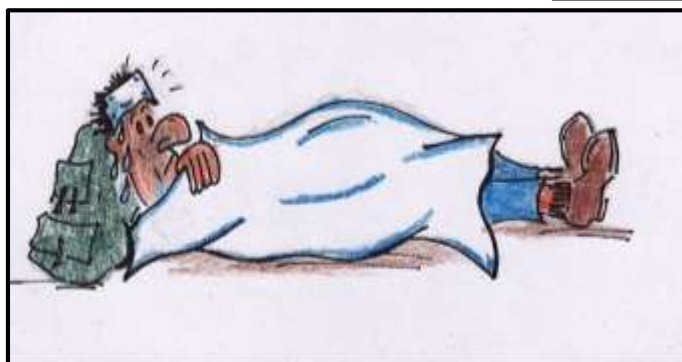
Za noční incident, kdy došlo k vykradení stanů a připravilo kamarádům neskonale problémy, dokonce zdravotní, určitě nemůžou pořadatelé. Je to neskutečná prasárna, která nemá obdoby. Já osobně bych chtěl pořadatelům říct UMÍÍÍ a pokud se trampové budou moct dál scházet, vyměňovat si u pivka odznáčky, vlaječky a vést řeči, bude dobře... tedy, pokud nepřijde někdo, kdo nás třeba pak vyžene z lesa.....

zdraví **Boránek**

NAKRESLENÁ ZDRAVOVĚDA

Kamarádi, krásný BABÍ léto, plné humoru a bez žádného úrazu!

LABUTÍ JEZERO

Volné zpracování baletu dle námětu P. I. Cajkovského, nacvičil trampský taneční soubor naší SEVERSKÉ DVOJKY 1979 za režie Zuzanky. Kostýmy ušila Iva Sluníčko a za kamerou stála Naďa Bludička.

RYCHLÉ ŠÍPY A ROZJETÝ VŮZ

NEBOJTE SE, SNAD
TO JEŠTĚ DOBRĚ
DOPADNE

ZACHRÁNILS NÁM
ŽIVOT. DĚKUJEME TI!

SLÁVA
RYCHLÝM
ŠÍPŮM!

VIII, VIII...

VIII, VIII...

ZÁŘÍ

Po	4.	11.	18.	25.	
Út	5.	12.	19.	26.	
St	6.	13.	20.	27.	
Čt	7.	14.	21.	28.	
Pá	1.	8.	15.	22.	29.
So	2.	9.	16.	23.	30.
Ne	3.	10.	17.	24.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979